

Sygn. akt I NO 107/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący)

SSN Oktawian Nawrot

SSN Adam Redzik (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania Ł. G. C.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] /2019 z dnia 24 stycznia 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na sześć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 274, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 22 października 2019 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

1.

Postępowanie przed Sądem Najwyższym zainicjowane zostało odwołaniem z 9 kwietnia 2019 r. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] /2019 z 24 stycznia 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na sześć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 274, które

wniosła Ł. G. C. (dalej: Skarżąca).

Na podstawie art. 398¹ § 1 Kodeksu postępowania cywilnego (dalej: k.p.c.) w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (dalej: ustawa o KRS), Skarżąca zaskarżyła wskazaną uchwałę w pkt 1 i 2 w zakresie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej (dalej: Prezydent RP) kandydatury A. P. i I. W. z wnioskiem o powołanie na wolne stanowiska sędziowskie i nieprzedstawienia Prezydentowi RP z takim wnioskiem kandydatury Skarżącej.

Wskazanej uchwale Skarżąca zarzuciła obrazę prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS) w postaci naruszenia:

1. art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (dalej: Konstytucja RP) poprzez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego (dalej: SO) w G. reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego kandydatura Skarżącej nie została przedstawiona Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie;

2. art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS poprzez całkowite pominięcie w procesie nominacji na stanowisko sędziowskie opinii Kolegium Sądu Apelacyjnego (dalej: SA) w (...) i oceny Zgromadzenia Ogólnego Sędziów SA w (...);

3. art. 33 ust. 1 i 2 ustawy o KRS poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy, brak kompleksowej analizy materiału dotyczącego wszystkich kandydatów, co prowadzi do wniosku, że ocena dokonana przez Krajową Radę Sądownictwa (dalej: KRS) miała charakter dowolny ze względu na niezastosowanie takich samych kryteriów wobec wszystkich kandydatów, brak porównania ocen i kryteriów ustawowych przyjętych wobec kandydatów rekomendowanych A. P. i I.W. oraz tych samych ocen i kryteriów ustawowych co do pozostałych kandydatów, naruszenie zasady swobodnej oceny kandydatów, poprzez brak wskazania z jakich przyczyn KRS nie podzieliła oceny kwalifikacyjnej I. W. sporządzonej przez sędziego wizytatora A. B..

Po sformułowaniu powyższych zarzutów Skarżąca wniosła o uchylenie

uchwały w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy KRS do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu Skarżąca podniosła m.in., że w postępowaniu konkursowym, w przypadku kandydatury I. W. nie uwzględniono negatywnej opinii sędziego wizytatora, który szczegółowo uzasadnił swoje wnioski. Natomiast postanowiono o przedstawieniu Prezydentowi RP kandydatury A. P. , co do której w opinii wizytacyjnej podkreślono wysoki procent uwzględnionych skarg na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez zbędnej zwłoki (przy czym taka okoliczność nie występowała u pozostałych kandydatów), nadto wysoki wskaźnik uzasadnień sporządzonych z przekroczeniem ustawowego terminu, nie zawsze z przyczyn usprawiedliwionych.

Zdaniem Skarżącej przywołane przyczyny świadczą o naruszeniu zasady równego traktowania kandydatów i równego dostępu do służby, co miało wpływ na ocenę jej kandydatury. Skarżąca wskazała przy tym na wystawioną jej pozytywną opinię, uczestnictwo w wielu szkoleniach, ukończenie z wynikiem bardzo dobrym studiów podyplomowych, doświadczenie w orzekaniu w SO oraz brak uwzględnionej skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez zbędnej zwłoki w odniesieniu do prowadzonego przez nią postępowania, jak również fakt, że nie sporządziła uzasadnienia po terminie z przyczyn nieuzasadnionych.

W odpowiedzi na odwołanie, KRS, pismem z 21 maja 2019 r., wniosła o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

W uzasadnieniu KRS odniosła się do postawionych zarzutów stwierdzając, że dotyczą one dokonanej przez Radę merytorycznej oceny uczestników postępowania oraz niezadowolającego dla Skarżącej rezultatu oceny jej kandydatury. Zdaniem KRS Skarżąca prowadzi polemikę z oceną dokonaną przez Radę, choć wykracza to poza ustawowe granice odwołania, a zakres kognicji Sądu Najwyższego w ramach oceny uchwał KRS obejmuje wyłącznie badanie, czy dana uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem.

Ponadto KRS podniosła, że przebieg postępowania konkursowego pozostawał w zgodzie z przepisami ustawy o KRS. W szczególności rozpoznanie sprawy na posiedzeniu KRS zostało poprzedzone pracami zespołu członków KRS

(dalej: Zespół). Jak wynika z protokołu posiedzenia tego Zespołu z 21 stycznia 2019 r., kandydaty wszystkich osób biorących udział w konkursie, w tym również Skarżącej, zostały szczegółowo omówione. Ponadto przed podjęciem stanowiska Zespół przeprowadził naradę, w ramach której dokonał analizy dokumentów załączonych do przekazanych zgłoszeń, zwracając szczególną uwagę na sporządzone oceny kwalifikacyjne, opinie przełożonych, rekomendacje, informacje dotyczące doświadczenia zawodowego, publikacje oraz opinie Kolegium Sądu. Następnie Zespół przeprowadził analizę oraz ocenę poszczególnych kandydatów i uwzględniając ustawowe kryteria wyboru zajął stanowisko w przedmiocie rekomendacji, a w uzasadnieniu stanowiska przedstawił motywy tej decyzji.

Zaznaczono również, że wszyscy członkowie KRS podczas posiedzenia mieli pełny dostęp do dokumentacji każdej z osób biorącej udział w postępowaniu nominacyjnym, oraz że KRS wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności przemawiające na korzyść Skarżącej, w tym te wskazane w odwołaniu (tj. m.in. staż orzeczniczy, doświadczenie zawodowe, pełnioną funkcję administracyjną w sądownictwie, ukończone studia podyplomowe oraz autorstwo publikacji prawniczej), co znalazło wyraz w treści uzasadnienia uchwały. Wyjaśniono również, w sposób szczegółowy i precyzyjny, jakimi motywami kierowała się Rada przy dokonywaniu oceny kandydatów. Odnośnie do twierdzeń Skarżącej dotyczących ocen kwalifikacyjnych kontrkandydatów, KRS wskazała, że w ramach swoich ustawowych kompetencji dokonuje ona wszechstronnej i swobodnej, choć nie dowolnej, oceny zgromadzonych w sprawie materiałów – w tym oceny kwalifikacyjnej – oraz samodzielnie wysnuwa wnioski z tych ocen. Różnicowanie ocen następuje w oparciu o ich treść, a nie sposób sformułowania wniosku, zwłaszcza, gdy nie ma jednolitej skali ocen stosowanej przez wszystkich wizytatorów.

Ponadto KRS podkreśliła, że żadne kryterium oceny kandydatów brane pod uwagę w postępowaniu nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest koniecznie wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Znaczenie nadawane poszczególnym kryteriom pozostaje poza zakresem kompetencji kontrolnych Sądu Najwyższego. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny kandydatów decyduje ocena całościowa (kompleksowa) będąca rezultatem łącznego

zastosowania kryteriów, co wynika z obowiązku wszechstronnego rozważenia przez KRS okoliczności sprawy. Przy czym w analizowanym postępowaniu zachowana została weryfikowalność i jednolitość zastosowanych kryteriów.

Następnie KRS podniosła również, że przepis art. 60 przy uwzględnieniu art. 32 Konstytucji RP stanowi jedynie gwarancję formalną, nakładającą na ustawodawcę obowiązek ustanowienia regulacji prawnych określających jasne kryteria naboru do służby publicznej. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego przepis ten gwarantuje każdemu obywatelowi, korzystającemu z pełni praw publicznych, prawo ubiegania się o przyjęcie do służby publicznej, nie gwarantuje natomiast, wbrew oczekiwaniu Skarżącej, przyjęcia do tej służby.

Swoje stanowisko w sprawie, w piśmie z 6 czerwca 2019 r., przedstawiła także Uczestniczka postępowania A. P. .

Wskazała m.in., że do uwzględnienia skarg na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez zbędnej zwłoki odnoszących się do prowadzonych przez nią postępowań w wielu przypadkach doszło z powodu złej organizacji wymiaru sprawiedliwości, co zaznaczono w opinii wizytatora, oraz że taka okoliczność nie powinna obciążać sędziego, który wykonuje obowiązki służbowe w referacie wielokrotnie większym niż przeciętny.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego braku terminowości sporządzania uzasadnień Uczestniczka podkreśliła, że w całym opiniowanym okresie taka sytuacja zdarzyła się trzykrotnie, i jak wynika z opinii wizytatora, miała miejsce w 2015 r. W tym okresie stan referatu przekraczał 800 spraw, a wykonywanie obowiązków służbowych wiązało się także z zastępowaniem na sesjach nieobecnych kolegów (o czym informację Uczestniczka otrzymywała najczęściej bez wyprzedzenia czasowego).

4.

Zaskarżona uchwała Krajowej Rady Sądownictwa z 24 stycznia 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na sześć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 274 zapadła po przeprowadzeniu konkursu. Wskazaną uchwałą KRS postanowiła przedstawić Prezydentowi RP wniosek o

powołanie S. Ł., M. J. M. L., A. P., K. A. S., I. L. W., A. Ż. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w SO w G. (pkt 1 uchwały) oraz nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie E. B. F., J. E. D. I., D. E. G., B. A. G. P., Ł. G. C., M. M. K., L. K. C., P. S., R. A. S., J. Z. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego SO w G. (pkt 2 uchwały).

W uzasadnieniu KRS wskazała, że na 6 wolnych stanowisk zgłosiło się 17 osób (w tym 16 sędziów sądów rejonowych i 1 radca prawny). Odrębnymi uchwałami KRS umorzyła postępowania wobec 2 osób, gdyż wycofały one swoje zgłoszenia.

W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu KRS, Przewodniczący Rady wyznaczył Zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych, przekazanych Zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu KRS. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b ustawy o KRS.

Na posiedzeniu 21 stycznia 2019 r. Zespół przeanalizował zgromadzone w sprawie materiały, omówił wszystkie kandydatury, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska. Bezwzględną większością głosów Zespół postanowił rekomendować kandydatury J. E. D. I., M. M. K., S. Ł., M. J. M. L., A. P., R. A. S., K. A. S., I. L. W. oraz J. Z..

W uzasadnieniu swojego stanowiska Zespół wskazał, że za rekomendowaniem wymienionych osób przemówiły (ocenione łącznie) wysokie umiejętności zawodowe potwierdzone pozytywnymi ocenami kwalifikacyjnymi, odpowiednie doświadczenie orzecznicze i staż zawodowy oraz odpowiednie poparcie K. SA w K.. Pozostali kandydaci nie uzyskali bezwzględnej większości głosów poparcia. Zaznaczono, że oceniając kandydaturę I. L. W. Zespół miał na uwadze brak poparcia środowiska sędziowskiego oraz uwzględnił uzyskaną ocenę kwalifikacyjną, ale nie podzielił wniosków wizytatora. W opinii Zespołu całościowa ocena kandydatury I. L. W., jego doświadczenie zawodowe, odpowiedni staż orzeczniczy i przebieg kariery wskazują, że posiada on kwalifikacje do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego. Następnie podkreślono, że przedstawiając powyższe Zespół uwzględnił dyspozycję art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o KRS.

Wskazania Zespołu stanowiły podstawę dalszego procedowania przed KRS,

która stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe określone w art. 63 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Według uzasadnienia uchwały, KRS kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS i uwzględniła oceny kwalifikacji kandydatów, ich doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię K. SA w K. i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...).

Podzielając częściowo stanowisko Zespołu, KRS postanowiła, że przedstawi Prezydentowi RP wniosek o powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w SO w G. osób wymienionych w pkt 1 uchwały.

W dalszej części uzasadnienia przywołane zostały krótkie opisy kwalifikacji i doświadczenia kandydatów wraz z informacją o dotyczących ich ocenach wizytatorów. W pierwszej kolejności zaprezentowano informacje dotyczące osób, których kandydatury postanowiono przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie (pkt 1 uchwały). W podsumowaniu wskazano, że ci kandydaci posiadają wieloletnie doświadczenie orzecznicze i życiowe. Z ocen kwalifikacyjnych, zdaniem KRS wynika, że prezentują wysoki poziom wiedzy prawniczej i umiejętność stosowania jej w praktyce. Wykonują swoje czynności służbowe rzetelnie i z zaangażowaniem. Podkreślono, że w ocenie KRS wnioski wynikające z oceny kwalifikacyjnej dotyczącej I. W. nie przesądzają o kwalifikacjach tego kandydata do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego. W ocenie KRS kandydat ten zasługuje na powołanie na ww. stanowisko sędziowskie, ponieważ posiada wieloletnie doświadczenie orzecznicze oraz szeroką wiedzę prawniczą. W latach 2015-2016 efektywność jego pracy była wysoka, a ponadto w 2017 r., w Ministerstwie Sprawiedliwości wykonywał wiele czynności z zakresu prawa międzynarodowego i zdobył w tym zakresie unikalne doświadczenie zawodowe, istotne dla dobra wymiaru sprawiedliwości. Tym samym, w opinii KRS, ocena kwalifikacyjna kandydata nie odzwierciedla w pełni wszystkich jego walorów zawodowych.

Dalej przedstawione zostały pozostałe kandydatury, przy czym zaznaczono,

że osoby te posiadają kwalifikacje zawodowe, uprawniające do ubiegania się o urząd sędziego sądu okręgowego, jednak w świetle wszystkich kryteriów wyboru nie okazały się kandydatami lepszymi niż objęci wnioskiem o powołanie.

Kandydaturę Skarżącej przedstawiono w następujący sposób: Ł. G. C. urodziła się w 1973 r. w W.. W 1997 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w K., uzyskując tytuł magistra z oceną bardzo dobrą. W latach 1997-2001 pracowała w Hucie [...] „S.” w K. na stanowisku specjalisty do spraw restrukturyzacji, a w latach 2001-2003 w (...) Oddziale Straży Granicznej w R. na stanowisku starszego specjalisty do spraw zamówień publicznych. Po odbyciu aplikacji sądowej, w 2004 r. złożyła egzamin sędziowski z wynikiem bardzo dobrym. Z dniem 15 listopada 2004 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w R., w którym orzekała w VI Wydziale Gospodarczym, V Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, IV Wydziale Rodzinnym i Nieletnich, I Wydziale Cywilnym. Postanowieniem Prezydenta RP z 15 lipca 2008 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w R., w którym kontynuowała swoje obowiązki orzecznicze w I Wydziale Cywilnym oraz pełniła funkcję Zastępcy Przewodniczącego Wydziału (od sierpnia 2013 r. do lutego 2014 r.), następnie orzekała w V Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, a od października 2016 r. ponownie wykonuje obowiązki w I Wydziale Cywilnym tego Sądu. W 2018 r. w ramach jednodniowych delegacji orzekała w SO w G..

W 2007 r. ukończyła na Uniwersytecie (...) w K. studia podyplomowe w zakresie prawa Unii Europejskiej z wynikiem bardzo dobrym, w 2010 r. „Podyplomowe Studium Prawa Cywilnego dla Sędziów Sądów Powszechnych” organizowane przez Instytut Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk we współpracy z Krajową Szkołą Sądownictwa i Prokuratury z wynikiem pozytywnym. W 2018 r. ukończyła w Wyższej Szkole [...] w P., Wydział Zamiejscowy w C. studia podyplomowe w zakresie prawa cywilnego i gospodarczego z uwzględnieniem aspektów ekonomicznych, zintegrowane z wiedzą pozaprawną przydatną do rozstrzygania sporów dla kadr wymiaru sprawiedliwości. Jest autorem publikacji z zakresu ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Kandydatka otrzymała pozytywne oceny kwalifikacyjne sporządzone przez G. S. – wizytatora do spraw cywilnych SO w G. oraz M. A. – wizytatora do spraw

pracy i ubezpieczeń społecznych SO w G..

Z oceny sporządzonej przez wizytatora do spraw cywilnych wynika, że Sędzia Ł. G. C. w czasie pracy w Sądzie Rejonowym w R. była przenoszona do orzekania pomiędzy różnymi wydziałami, co niewątpliwie utrudniało jej pracę, posiada także bardzo duży referat. Niemniej wyniki jej pracy świadczą o dobrej efektywności i stabilności orzeczniczej, choć występuje konieczność poprawy sprawności postępowania w sprawach najstarszych. Mając na uwadze powyższe w konkluzji opiniująca stwierdziła, że kandydatka posiada odpowiednie kwalifikacje do orzekania na stanowisku sędziego sądu okręgowego ze wskazanymi zastrzeżeniami.

Z oceny sporządzonej przez wizytatora do spraw prawa pracy i ubezpieczeń społecznych wynika, że Ł. G. C. wykazuje się bardzo dobrą znajomością przepisów prawa pracy, prawa ubezpieczeń społecznych, prawa cywilnego oraz procedury cywilnej i posiadaną wiedzę wykorzystuje należycie w pracy orzeczniczej, a dotychczasowa praca, osiągnięte wyniki oraz przymioty osobiste kandydatki dają podstawę do powołania jej na stanowisko sędziego sądu okręgowego.

Następnie raz jeszcze odniesiono się do oceny kandydatów wymienionych w pkt 1 uchwały. Wskazano, że A. P. posiada niemal siedemnastoletni staż orzeczniczy i bogate doświadczenie zawodowe. Uzyskała ocenę kwalifikacyjną potwierdzającą jej wysokie kompetencje i wiedzę prawniczą. Trafne orzecznictwo, dobra wydajność pracy, pracowitość i zaangażowanie dają gwarancję właściwego wykonywania przez nią obowiązków sędziego sądu okręgowego. Osiągnięcia zawodowe kandydatki skutkowały delegowaniem jej do orzekania w SO w G. wraz z powierzeniem jej funkcji Kierownika Ośrodka Zamiejscowego w R. tego Sądu. Zdaniem KRS wyróżnia ją ponadto sprawowana funkcja wizytatora w SO w G., co świadczy o specjalistycznej i ugruntowanej wiedzy i wyjątkowych predyspozycjach do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego. Mając na uwadze powyższe, fakt uzyskania relatywnie niskiego poparcia Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) nie miał rozstrzygającego znaczenia dla oceny jej kandydatury.

Natomiast I. L. W. posiada ponad dwudziestoletni staż zawodowy w wykonywaniu zawodów prawniczych i bardzo różnorodne doświadczenie

zawodowe, które nabył zarówno w sprawach karnych, jak i cywilnych, a także w zakresie prawa europejskiego i międzynarodowego. Poza orzekaniem w sądzie rejonowym, wykonywał także zawód prokuratora oraz czynności administracyjne w trakcie delegacji do Ministerstwa Sprawiedliwości. W Departamencie Współpracy Międzynarodowej i Praw Człowieka Ministerstwa Sprawiedliwości nie tylko wykazał się bardzo dobrą znajomością prawa, ale charakter zlecanej pracy nakazywał mu systematyczne poszerzanie wiedzy prawniczej zarówno w zakresie prawa krajowego, jak i międzynarodowego. Tym samym, zdaniem KRS, na tle innych kontrkandydatów wyróżnia go charakter i zakres posiadanej wiedzy oraz doświadczenia i niewątpliwie w interesie wymiaru sprawiedliwości zasadne jest powołanie takiej osoby na urząd sędziego sądu okręgowego. Mając na uwadze powyższe, KRS nie podzieliła wniosków wpływających z oceny kwalifikacyjnej kandydata. W ocenie KRS, przebieg ścieżki zawodowej I. L. W., pełnione funkcje i posiadana wiedza oraz umiejętności wskazują, że jest gotowy do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego. Stanowiska tego nie zmienia, przy uwzględnieniu całościowej oceny jego kandydatury, fakt braku poparcia środowiska sędziowskiego.

Zaznaczono, że w opinii KRS osoby wskazane w pkt 1 uchwały są najlepszymi kandydatami w tej procedurze nominacyjnej. Posiadają wysokie kwalifikacje merytoryczne oraz długoletnie doświadczenie zawodowe, a także wszechstronną, stale pogłębianą w drodze szkoleń zawodowych, bądź studiów podyplomowych wiedzę prawniczą, którą umiejętnie wykorzystują w praktyce zawodowej. Powyższe daje rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego sądu okręgowego w SO w G..

W dalszej części uzasadnienia uchwały wskazano, że KRS uwzględniła także poparcie K. SA w (...) i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...). Na posiedzeniu Kolegium 3 października 2018 r. Skarżąca otrzymała 4 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i głosów „wstrzymujących się” oraz 18 punktów poparcia; A. P. – 4 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i głosów „wstrzymujących się” oraz 11 punktów poparcia; I. L. W. – 0 głosów „za”, 4 głosy „przeciw”, przy braku głosów „wstrzymujących się”.

Natomiast podczas posiedzenia Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów

Apelacji (...) 18 października 2018 r. Skarżąca otrzymała 42 głosy „za”, 8 głosów „przeciw”, przy 16 głosach „wstrzymujących się”; A. P. – 28 głosów „za”, 18 głosów „przeciw”, przy 19 głosach „wstrzymujących się”; I. L. W. – 1 głos „za”, 59 głosów „przeciw”, 6 głosów „wstrzymujących się”.

W nawiązaniu do przedstawionych danych KRS wyjaśniła, że mimo wskazanej oceny środowiska sędziowskiego A. P. posiada wieloletnie doświadczenie zawodowe, pozytywną ocenę kwalifikacyjną, sprawuje funkcję wizytatora w SO w G., tym samym posiada kwalifikacje i predyspozycje do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego. W tym zakresie uzyskany przez nią poziom poparcia Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) nie wpłynął negatywnie na ogólną ocenę jej kandydatury, wobec uwzględnienia przede wszystkim jej dorobku zawodowego i pozytywnej oceny kwalifikacyjnej. Również, biorąc pod uwagę łącznie wszystkie kryteria wyboru, w tym przede wszystkim jego bogate i różnorodne doświadczenie zawodowe, posiadaną szeroką wiedzę z zakresu prawa krajowego i międzynarodowego, brak poparcia środowiska sędziowskiego dla kandydatury I. L. W. nie wpłynął negatywnie na jej ogólną ocenę.

Przed zaprezentowaniem wyników głosowania KRS wskazano, że o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie osób wymienionych w pkt 1 uchwały na stanowisko sędziego sądu okręgowego zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności oceniane łącznie: oceny kwalifikacyjne, odpowiednie doświadczenie zawodowe i staż orzeczniczy, podnoszone kwalifikacje zawodowe.

Powyżej przytoczone okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia KRS 24 stycznia 2019 r., w głosowaniu tajnym (w związku ze zgłoszeniem żądania, o którym mowa w art. 21 ust. 2 zd. 2 ustawy o KRS) na kandydaturę Skarżącej oddano 1 głos „za”, 1 głos „przeciw”, przy 14 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”. Kandydatura ta nie uzyskała więc wymaganej bezwzględnej większości głosów). Natomiast na kandydaturę A. P. oddano 15 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw”, 1 głosie „wstrzymującym się” i braku głosów „nieważnych”, a na kandydaturę I. L. W. 14 głosów „za”, 1 głos „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się” i braku głosów „nieważnych”. W rezultacie obie kandydatury uzyskały wymaganą bezwzględną większość głosów.

5.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Możliwość wniesienia przez uczestnika tzw. postępowania nominacyjnego odwołania do Sądu Najwyższego od uchwały w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przewiduje art. 44 ust. 1 ustawy o KRS. Ustęp 3 art. 44 ustawy o KRS stanowi natomiast, że postępowanie przed Sądem Najwyższym w sprawie z takiego odwołania powinno się toczyć według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej (z wyłączeniem art. 87¹ k.p.c. przewidującego tzw. przymus adwokacko-radcowski), przy czym – jak wskazywano wielokrotnie w orzecznictwie – przepisy te należy stosować odpowiednio (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2019 r., I NO 78/19).

Treść norm interpretowanych z art. 44 ustawy o KRS, przepisów k.p.c. o skardze kasacyjnej, jak również przepisów Konstytucji RP dotyczących prawa do sądu (art. 45 Konstytucji RP) oraz powoływania sędziów (art. 179 Konstytucji RP) wyznacza zakres, w jakim Sąd Najwyższy rozpoznaje przedstawną mu sprawę (bada zaskarżoną uchwałę KRS). Sąd Najwyższy rozpoznaje więc odwołanie w granicach zaskarżenia oraz w granicach wskazanych podstaw (art. 398¹³ k.p.c.; zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 27 marca 2019 r., I NO 8/19), badając jedynie sprzeczność uchwały KRS z prawem (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS w zw. z art. 398³ § 1 k.p.c.; zarówno z przepisami prawa materialnego, jak i przepisami postępowania, o ile ich naruszenie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy – zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że Sąd Najwyższy wykonuje jedynie formalną kontrolę przestrzegania przez KRS reguł postępowania dotyczących m.in. stosowania przyjętych kryteriów. Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydatów ani decydowania o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie. Merytoryczna ingerencja Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcia KRS w tej materii byłaby niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa Rady, wynikającego z norm konstytucyjnych.

W praktyce kontrola ta obejmuje więc w szczególności badanie, czy KRS zastosowała w danym postępowaniu te same wobec wszystkich, a przy tym dopuszczalne (zgodne z prawem, niedyskryminujące) kryteria oceny kandydatur oraz prowadziła postępowanie zakończone podjęciem uchwały według m.in. przepisów rozdziału 3 ustawy o KRS oraz wydanego na podstawie art. 22 ust. 1 i 1a tej ustawy Regulaminu KRS (które w głównej mierze regulują postępowanie przed Radą). W odniesieniu do kwestii ustalenia faktów i oceny dowodów dopuszczalne jest jedynie badanie, czy KRS wywiązała się z obowiązku wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie całego, prawidłowo zebranego materiału dowodowego (zob. w szczególności postanowienie Sądu Najwyższego z 27 marca 2012 r., III KRS 5/12; wyroki Sądu Najwyższego: z 21 kwietnia 2016 r., III KRS 7/16; z 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; z 26 marca 2019 r., I NO 10/19; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18; z 27 września 2019 r., I NO 78/19).

Wskazany w 3. zarzucie odwołania art. 33 ust. 1 ustawy o KRS dotyczy adresowanego do Rady obowiązku podjęcia uchwały w sprawach indywidualnych po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Ustawodawca wyposażył KRS (Przewodniczącą Rady) w uprawnienia umożliwiające zgromadzenie pełnego i adekwatnego do danego postępowania materiału dowodowego, tj. zwrócenia się o przedstawienie akt osobowych, zarządzenie uzupełnienia dokumentacji (art. 30 ustawy o KRS), żądanie osobistego stawiennictwa lub złożenia wyjaśnień (art. 33 ust. 2 ustawy o KRS).

W swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy wyjaśnił, że nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że KRS nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (wyroki Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; z 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; z 15 lutego 2019 r., I NO 14/19).

Wszechstronnemu rozważeniu sprawy służy również takie ukształtowanie postępowania przed KRS, że jednym z jego etapów jest opracowanie sprawy i

zajęcie stanowiska przez Zespół (art. 31, art. 34 i 35 ustawy o KRS; § 17 i § 19 Regulaminu KRS, które również przewidują obowiązki i uprawnienia związane z gromadzeniem materiału dowodowego). We wskazanym w 2. zarzucie art. 35 ust. 2 ustawy o KRS ustawodawca wymienił kryteria, jakimi powinien kierować się Zespół przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście. Należy uznać, że skoro KRS może nie podzielić stanowiska Zespołu w zakresie rekomendacji na stanowisko sędziowskie, te kryteria powinna stosować również KRS. W przeciwnym razie podważony zostałby sens regulacji zawartej w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, który zawiera wyraźne ograniczenie uznania przy podejmowaniu decyzji w postępowaniu nominacyjnym.

Przedstawione reguły postępowania nominacyjnych mają swoje podstawy m.in. w przywołanych przez Skarżącą w 1. zarzucie regulacjach Konstytucji RP. Artykuł 2 Konstytucji RP stanowi, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Artykuł 32 ust. 1 Konstytucji RP dotyczy zasady równości (Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne). Z kolei na podstawie art. 60 Konstytucji RP obywatele polscy korzystający z pełni praw publicznych mają prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach.

Sąd Najwyższy zauważa, że w zarzucie naruszenia art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o KRS Skarżąca wskazała jedynie całkowite pominięcie w procesie nominacji opinii K. SA w K. i oceny Z. SA w K.. Zarzut ten jest bezpodstawny, gdyż jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonej uchwały, KRS wzięła pod uwagę poparcie środowiska w odniesieniu do wszystkich kandydatów i zgodnie z art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS uwzględniła je jako jedno z kryteriów wyboru. Świadczą o tym fragmenty uzasadnienia, w których KRS wyjaśniała znaczenie braku poparcia czy niskiego poparcia dla całościowej oceny kandydatur odpowiednio I. L. W. i A. P. .

Szczegółowa analiza stosowania kryterium poparcia środowiska sędziowskiego możliwa jest jedynie przy jednoczesnym badaniu stosowania innych kryteriów, bowiem chociażby z art. 35 ust. 2 ustawy o KRS wynika, że ostateczna ocena kandydatury jest oceną całościową, wypadkową wielu, m.in. wskazanych w tym przepisie czynników. Ewentualnych nieprawidłowości w doborze i stosowaniu

kryteriów nie dotyczy jednak omawiany zarzut naruszenia art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS. Wątek ten został włączony do zarzutu naruszenia art. 33 ust. 1 i 2 ustawy o KRS, który bezpośrednio kwestii stosowania kryteriów nie dotyczy. Niemniej ze względu na to, że Skarżąca podniosła zarzut naruszenia art. 2, art. 31 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, a prawidłowe stosowanie określonych w ustawie o KRS kryteriów wyboru kandydatów ma podstawowe znaczenie dla oceny realizacji konstytucyjnego prawa dostępu do służby publicznej (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 29 listopada 2007 r., SK 43/06) i w dalszej perspektywie poszanowania zasady równości i zasad demokratycznego państwa prawnego, Sąd Najwyższy może całościowo zbadać stosowanie kryteriów w analizowanym postępowaniu nominacyjnym.

Punktem wyjścia do stosowania kryteriów jest prawidłowe zebranie materiałów dotyczących poszczególnych kandydatur i wszechstronne rozważenie sprawy (art. 33 ustawy o KRS). Sąd Najwyższy wskazuje, że – jak wynika z uzasadnienia uchwały – w celu przygotowania sprawy został wyznaczony Zespół i zgodnie z art. 31 ust. 2a ustawy o KRS zawiadomiono Ministra Sprawiedliwości. Przeanalizowano zgromadzone dokumenty, omówiono kandydatury, przeprowadzono naradę i uznano, że zgromadzone materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie, a następnie odbyło się głosowanie. Przedstawione przez Zespół stanowisko zostało uzasadnione. Zespół wymienił zastosowane kryteria, które odpowiadają kryteriom wymienionym w art. 35 ustawy o KRS. Ponadto wyraźnie uwzględniono i odniesiono się do braku poparcia środowiska sędziowskiego i oceny kwalifikacji I. L. W. oraz ich znaczenia w kontekście całościowej oceny tego kandydata. W dalszej części uzasadnienia KRS wyjaśniła, m.in. że wnioski wynikające z oceny kwalifikacyjnej dotyczącej I. W. nie przesądzają o kwalifikacjach tego kandydata do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego oraz, że ocena kwalifikacyjna kandydata nie odzwierciedla w pełni wszystkich jego walorów zawodowych (przy tym zostały one wymienione). Zaznaczono również, że uwzględniono także ocenę kwalifikacyjną A. P..

Następnie, z uzasadnienia uchwały, w szczególności przytoczonego życiorysu, wynika, że KRS wzięła pod uwagę wykształcenie (studia, aplikację, egzaminy oraz oceny) Skarżącej, jej doświadczenie zawodowe, w tym

doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa (pełny przebieg kariery zawodowej z uwzględnieniem orzekania w ramach delegacji w SO w G. oraz pełnienia funkcji Zastępcy Przewodniczącego Wydziału), podnoszenie kwalifikacji (studia podyplomowe ukończone z wynikiem bardzo dobrym i pozytywnym), publikacje oraz opinie wizytatorów (zawierające ocenę odnoszącą się do posiadanej wiedzy i umiejętności, przymiotów osobistych, jakości wydawanych orzeczeń oraz pracy Skarżącej, czynników utrudniających pracę, rozmiaru obowiązków, konieczności poprawy sprawności postępowania w sprawach najstarszych). Przedstawiono również dane dotyczące poparcia udzielonego przez K. SA w K. i Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...). Wobec powyższego należy stwierdzić, że KRS rozpatrzyła sprawę w oparciu o bogaty materiał dowodowy, nie pomijając istotnych dla Skarżącej okoliczności (również wskazanych w odwołaniu), a zarzut braku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy nie może być skuteczny.

Zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 i 2 ustawy o KRS odnosi się również do oceny przez KRS materiału dowodowego. Sąd Najwyższy wskazuje, że ww. zarzut wykracza poza opisany na początku uzasadnienia zakres rozpoznania spraw z odwołań od uchwał KRS. Ocena przydatności kandydata na dane stanowisko należy do wyłącznej kompetencji KRS (art. 179 Konstytucji RP) i Sąd Najwyższy nie może jej kwestionować, chyba że Rada przekroczyła granice uznania (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z 4 lipca 2012 r., III KRS 16/12; z 10 grudnia 2014 r., III KRS 69/14). Biorąc pod uwagę przedstawione przez KRS uzasadnienie (tj. treść prezentacji kandydatów i przytoczonych w punkcie II. powyżej merytorycznych wyjaśnień powodów przyjęcia określonej oceny poszczególnych dowodów oraz kandydatur) nie można stwierdzić, że ocena KRS nie mieści się w granicach uznania Rady.

Odnosząc się do kwestii kryteriów i ich stosowania w oparciu o przeprowadzoną ocenę, Sąd Najwyższy wskazuje, że przyjęte przez KRS kryteria wyboru kandydatów nie są niedopuszczalne (sprzeczne z prawem), oraz że zostały zastosowane w sposób jednolity. Skarżąca nie podniosła zarzutu naruszenia art. 42 ust. 1 ustawy o KRS dotyczącego uzasadnień uchwał KRS, niemniej Sąd Najwyższy zauważa, że w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały KRS wielokrotnie dokonała porównania kandydatów oraz wyraźnie wskazała cechy, jakie w jej opinii

wyróżniają kandydatów rekomendowanych i zdecydowały o przedstawieniu wniosków o ich powołanie. Przedstawione przez KRS cechy wyróżniające kandydaturę A. P. oraz I. L. W. (jak np. wiedza i doświadczenie zdobyte w czasie delegacji do Ministerstwa Sprawiedliwości, pełnienie funkcji wizytatora w SO w G.) mieszczą się w ramach ustawowego, jednolicie zastosowanego, kryterium doświadczenia zawodowego (art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS). Nie jest więc prawidłowe traktowanie cech wyróżniających poszczególnych kandydatów jako samodzielnych kryteriów, gdyż ze względu na zróżnicowanie kandydatur ich porównanie według jednolitych kryteriów nigdy nie byłoby możliwe. Sąd Najwyższy podkreśla, że – jak wskazano powyżej – ocena kandydatury względem poszczególnych kryteriów, jak również całościowa ocena stopnia wypełnienia przez daną kandydaturę wszystkich kryteriów, należy do wyłącznej kompetencji KRS. Przy tym w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Rada merytorycznie wyjaśniła wpływ poszczególnych czynników na całościową ocenę kandydatur A. P. i I. L. W. . Wobec tego również zarzut naruszenia art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP okazał się bezzasadny.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS Sąd Najwyższy oddalił odwołanie.